заштићеним само са Богом. Разум истински верујућег човека као да се испуњава Христовим разумом, јача и постаје спреман за испуњавање Божијих заповести у свакодневном животу. Самим тим уз помоћ Божију човек прелази пут из небића у биће, из смрти у бесмртност.

Црква никоме не треба да дозволи да се руга и гази Њену част, као и свето учење о Њој. Она мора да се супротстави људима који желе Њено посветовњачење. Свети Јован Златоуст је говорио да „Еванђеље говори о небеским, а не о земаљским предметима."

Нажалост, садашњи живот „сажаљева" хришћане који стреме да не заостану за временом, труде се да накупе више материјалних добара и мање се брину о духовном. Управо зато многи данашњи хришћани бирају компромисни, лаки пут. А затим га упорно штите. Има веома много таквих либерала, који су „наоружани" потпуним неверјем у Бога и недуховношћу.

Једном сам био сведок следеће ситуације: бака је улицом водила унука по улици. Чим је видела да им у сусрет иду два свештеника, брзо је превела унука на другу страну улице, рекавши: „Пљуни сине, иду свештеници". Наравно, унук је урадио то што му је рекла вољена бака. И шта ће бити када то дете порасте? Са великом сигурношћу се може претпоставити да ће се у њему укоренити не само одрицање Бога, већ и мржња према свештенству и Цркви у целини.

Данас у многим образовним институцијама уче „закону Божијем", на неким местима „историји религије", а у другим установама „религији и култури". Тиме се труде да испуне недостатке који постоје у систему образовања. Међутим, мени се чини да ће резултат тешко бити повољан, јер децу „уче хришћанству", али притом не дају примере истинског хришћанског живота. На крају ће резултат бити много гори него да уопште нису учили свему томе, јер се из неправилног, несистематског, половичног учења у свести детета неће утврдити љубав према вери и стремљење ка праведном животу, већ лаж и навика лицемерног живота. Зар може донети добре плодове само формално учење деце хришћанству „за пчелице", за оцене?

Неопходно је да дете доживљава Бога као живу Личност. Хришћанин треба да покаже исту бригу и љубав према Цркви као према сопственој кући. Док се однос према Цркви кардинално не промени, неће почети ни истинска, дубинска обнова црквеног и духовног живота нашег народа.

У савременим условима, када око нас има толико саблазни, када средства јавног информисања, посебно електронска, јавно и очигледно пропагирају страни и, за наш народ, неприхватљив морал и идеале, када пипци секуларизма захватају друштво, наша Мајка Црква мора да преузме улогу вође у борби против те многоструке прљавштине. Немамо права да уступамо, обавезно морамо да победимо у тој борби за душе наших људи, јер само Црква, Њена истина, чистота и догмати јесу једина нада која може да уразуми, а затим и исцели друштво, примора да се замисли о свом истинском предназначењу.

Црква треба да помогне људима да се врате у Православље.

ВАСКРСЕЊЕ

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА
СРЕДОПОСНА

преп. Јован Лествичник
преп. Алексије, Човек Божији

Мк. 9, 17 - 31, зч. 40; Мт. 4, 25 - 5,12, зч. 10.

свети Јован Лествичник

ПОУКА О ОГОВАРАЊУ

Нико паметан, мислим, неће спорити да мржња и злопамћење рађају оговарање.

Оговарање је пород мржње. То је танана а крупна болест, скривена и подмукла пијавица, која сише и слаби крв љубави. Оговарање је лицемерство љубави, узрочник осквrњења и оптерећења савести, уништење чистоте.

Када сам једном приликом чуо неке људе како оговарају, ја им запретих. Делатељи овога зла су у своју одбрану наводили да тако чине из љубави и бриге за онога који је био предмет оговарања. А ја њима рекох: Онога који тајно оклевета ближњега свога, тога отерах (Пс.100,5). Ако заиста волиш ближњега како кажеш, помоли се тајно, а не да исмеваш човека. То је начин који је угодан Господу. А и ово нека ти не остане непознато, па ћеш се чувати да не осудиш људе који се спотакну: док је Јуда био ученик Христов, разбојник је припадао убицама; и чудо, како да се у једном магновењу зби са њима таква промена!... Ко хоће да победи духа оговарања, нека кривицу не приписује ономе који је пао, већ демону који га је оборио. Јер, нико баш нарочито не жели да греши против Бога, мада нико од нас не греши принудно. Један од најкраћих путева да се добије опроштај грехова јесте: не осуђивати. Не судите, и неће вам се судити (Лк.6,37). Као што се ватра противи води, тако је и осуђивање страно ономе који хоће да се покаје.

Демони нас наговарају или да грешимо, или, ако не грешимо, да осуђујемо оне који греше, како би, убице, помоћу другог испрљали прво.

email: manastirmaine@gmail.com
prezentacija: www.podmaine.weebly.com

архиепископ Потијски и Хобски Григорије (Бербичашвили)

САБЛАЗАН НЕЦРКВЕНОГ ХРИШЋАНСТВА

Неретко се дешава да се чују следеће речи: "У Бога, наравно, верујем, али не верујем у Цркву и свештенство."

Таква вера се може називати како било, али само не хришћанском. Из простог разлога што хришћанство не постоји без црквеног јединства.

Важно је схватити шта је хранљиво тле за такву врсту греха, који приморава човека који се назива хришћанином, да се одриче Цркве. Разлога има много, али се могу поделити на две групе. Са једне стране, то је наслеђе из комунистичких времена када се одрицање Цркве и борба против Ње спроводила на државном и друштвеном нивоу. Са друге стране, то је отпадање од Цркве кроз субјективне, личне разлоге.

Борба против Цркве на државном и друштвеном нивоу је добро позната. Та борба је имала за циљ максимално сужавање права Цркве и граница Њене делатности кроз доношење одговарајућих државних закона, као и посредством идеолошког рата против Цркве. Притом су се за дискредитовање Цркве и свештенослужитеља користили уметност и култура: правили су се филмови, спектакли, телевизијске и радио емисије, литерарна дела антирелигиозног садржаја.

Тако су се у свести човека сејала зла семена безверја, рађала се сумња у Цркву и свештенство. Све то је постепено помагало удаљавању хришћанина од црквене средине и на крају крајева - до потпуног отуђења од Ње. Током многих деценија у свест људи су се вештачки усађивале карикатурне представе о Цркви и свештенству. Треба да схватимо данас да ако код многих наших сугрђана видимо неверје, па чак и мржњу према Цркви и јерархији у многоме су та негативна осећања усмерена против тих карикатурних представа, која су укорењена у њиховој свести претходном антицрквеном пропагандом. У реалности, на велику жалост, ти заблудели људи уопште не знају шта у реалности представља света Црква.

Што се тиче субјективних разлога одступања од Цркве треба поменути неколико важних аспеката.

Схватити у пуној мери шта је Црква, у потпуности доживети мистичку страну Њеног живота, Њене духовне дубине, је изнад људских сила. Немогуће је само разумом схватити све оно што се догађа унутар Цркве, неопходно је живо учешће у животу Цркве.

Неретко се догађа да се човеку нешто не допада у спољашњем облику Цркве или се нешто чини неприхватљивим и да се због тога он унутрашње удаљава од Цркве. Ако у неком храму свештеник нечим саблажњава (начином служења, недостојним понашањем и сл.), човек који се саблазнио због тога потпуно напушта Цркву. Може се навести мноштво сличних примера.

Несрећа је у томе што су људи који су навикли да брзоплето уопштавају и што су склони да целу Цркву окриве за оно у чему греше поједини служитељи. Такав однос је без сумње погрешан, јер Црква није неки појединачни свештеник.

Слуга Божији мора да покаже огромну одговорност и опрезност у сваком свом делу, суду, у разговору. Треба да буде образац искрене вере, љубави, побожности, врлинског и богоугодног понашања. Треба такође приметити да се такво понашање захтева не само од представника свештенства, већ и од свих чланова Цркве - то јест, од сваког хришћанина. Јер од понашања хришћанина зависи како ће се Црква доживљавати, као спокојна лука или предмет поруге.

Ради оправдавања свог одласка од Цркве људи наводе различите разлоге: њих на пример, нервирају и саблажњавају људи који се моле. Или не могу да трпе гужву и нису у стању да се моле када у храму има много људи. Међутим, сва та осећања су пре повод за одлазак из Цркве, него што су разлог.

Многе саблажњава незнање и неразумевање тога што се догађа у Цркви, то јест људи не познају богослужење, његов садржај и смисао. Међутим, не можемо а да не приметимо да ће човек, који искрено жели да учествује у богослужењу и свим срцем стреми да схвати оно што се догађа у Цркви, увек успети да сазна и схвати и тако се само још више ојача у вери.

Сва трагедија је у томе што Црква и богослужење постепено постају сувишни за душу. Тако се појављује унутрашња отуђеност од Цркве, што је у значајној мери повезано са душевном лењошћу, као и са чињеницом да је човек до сржи утопљен у земаљска дела.

Наравно, не можемо да се помиримо са том ситуацијом. Црква мора да уради све да помогне ширењу вере међу маловернима, ојача и одушеви оне који сумњају. Свештенослужитељи треба да усмере људе на активан рад на себи са циљем постизања божанских истина. Сваки хришћанин треба непрестано да брине о свом духовном усавршавању.

Озбиљан разлог је и случај када у свом религиозном животу човек губи сваку духовну везу са Црквом због неправилног, нецрквеног васпитања. Црква мора јасно, неуморно да објашњава где су добро и истина, а где лаж и зло.

Данас много говоре о слободи, људским правима. Међутим, неопходно је знати и памтити да једино Православље дарује човеку истинску слободу и штити његова права, јер је човек Божије створење. Због тога може да се осети слободним и

> Када зли дух туге обузме душу, испуњава је немиром и непријатношћу, не допушта човеку да се моли са неопходном ревношћу, омета пажљиво читање Светога Писма, лишава га благости и поштовања ближњих и ствара одбојност према свакој врсти разговора. Душа испуњена тугом, постаје као безумна и помахнитала, те не може мирно да прихвати ни добар савет, нити да смирено одговара на питања. Туга поробљава човека и истовремено га спречава да схвати да је узрок патње у њему. Туга је црв срца који нагриза мајку која га је родила.
>
> **преп.Серафим Саровски**